

Det Spørgsmaal, der var fremdraget, var dette, om man ikke kunde gøre noget til, at Publikum fik saa god Garanti, som det var muligt, for, at det var god Medicin, de fik udleveret paa Apotekerne, og om der ikke kunde gøres noget for, at Afgangen til at faa Medicin blev gjort saa let for Publikum, som det var muligt. Der blev angivet forskellige Punkter for Kommissionen, som man nærmere havde at undersøge. Det ene Punkt var om en Afskaffelse, en Afløsning af de saakaldte reelle Apotekerprivilegier. Et af de andre Punkter var Tilbebringelsen af Regler for Fastsættelsen af Afgift af de personlige Privilegier, og dernæst var der et Par Punkter, som handlede om, hvorledes man skulde stille sig lige over for en Apoteker, naar han blev for gammel eller for svag til at fungere længere, og hvorledes man skulde stille sig lige over for Apotekerentfer. Det ene af disse Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om Afgift af de personlige Apotekerprivilegier, er jo ordnet ved Loven af 10de April 1895, efter at Apotekerkommissionen var fremkommen med en Betænkning om dette ene Punkt. Nu staa' altsaa de øvrige Punkter, som det var overdraget Kommissionen at overveje, tilbage, og dette Forslag, som her foreligger, og som i det væsentlige er i Overensstemmelse med Apotekerkommissionens Forslag — hvad der jo ikke er saa underligt, da det er hele Kommissionen, der er fremkommen med Forslaget, og da den nuværende højtærede Justitsminister var Formand i Kommissionen — berører saa de forskellige andre Punkter, der vare stillede Kommissionen til Overvejelse. Dog har Forslaget ikke noget at gøre med det ene af Spørgsmaalene, nemlig om Afløsning af de reelle Apotekerprivilegier. Som det vil være ærede Medlemmer bekendt af Kommissionens Betænkning, har Flertallet i Kommissionen ment, at dette Spørgsmaal ikke lod sig ordne tilfredsstillende uden betydelige Pengesofre fra Statskassens Side. Det eneste Medlem af Kommissionen, som havde afvigende Mening om den Sag, var mig. Jeg skal senere komme til at berøre det Punkt lidt nøjere. Men i øvrigt har det, det tror jeg nok, jeg tør sige, været Kommissionen magtpaaliggende netop at imødekomme de Krav, som meget stærkt ere komne frem her fra Folketingets Side; Kravene om, at der bliver garanteret Folk saa god Medicin som muligt, og at Afgangen til at faa det bliver gjort Publikum saa let som muligt. Dertil sigte adskillige af nærværende Lovforslags Paragraffer. Den første Betingelse for, at man kan være sikker paa, at det bliver god Medicin, man faar udleveret fra et Apotek, er

selvfølgelig, at man ved, der i Spidsen for Apotekets Drift staar en Mand med fuldt Ansvar, og dertil sigter, hvad der er udtalt i § 4, hvor den første Linie siger, at enhver Apoteker skal selv lede Driften af sit Apotek. Det er jo ikke noget som man blot kan tænke sig, men det er et virkelig faktisk Forhold, som finder Sted for Øjeblikket, at en Mand har et Apotek, men er der aldeles ikke, har overdraget det til andre og lever meget langt fra det Sted, hvor hans Apotek ligger, og det er ikke et enestaaende Tilfælde, men noget, som er praktiseret ikke saa ganske sjældent. Ved dette Lovforslag vil man tage denne Ulempe bort ved at sikre dette, at Apotekeren selv leder Driften af sit Apotek, ja, saa afgørende vil man sikre det, at man i Slutningen af § 4 har foreslaaet, at han skal have fast Bolig i samme Ejendom og kun maa bo uden for Ejendommen, naar Sundhedskollegiet giver Tilladelse dertil. Dernæst har det hidtilbogs ikke været nøje bestemt, hvorledes der skulde forholde, naar en Apoteker blev saa syg eller svag, at han ikke kunde forestaa sit Apotek. I Lovforslaget handle nu §§ 5 og 6 om, hvorledes der skal gaas frem i saa Tilfælde; saa overtager Sundhedskollegiet Ansvaret, i alt Fald delvis, idet det ansætter en Mand til at bestyre Apoteket under Apotekerens Sygdom. Været denne Sygdom over en vis Aarrække, kan Apotekeren ikke have sit Apotek længere, saa bliver det tillagt en anden. Der er ogsaa Bestemmelser om, hvorledes der skal gaas frem, naar Apotekeren kommer under Konkurs, og der altsaa er Risiko for, at Apotekets Drift vil lide derunder. Dernæst er man i §§ 7 og 8 gaaet ind paa en anden Ting, som for Øjeblikket finder Sted i en, synes det mig, uhyggelig Grad. Det er det, at naar en Apoteker, som har været Indehaver af et Apotek med personlig Bevilling, dør, saa har det nu været Skik og Brug, at hans Enke har faaet Ret til at drive Apoteket ved en farmaceutisk Kandidat. Det er ikke et ringe Antal Enter, der for Øjeblikket sidde inde med Apotekerbevillinger. Jeg kender ikke Tallet i Øjeblikket, men hvis jeg ikke tager meget fejl, er det op ved 20 Enter, der sidde inde med Apotek. Det er en Ulempe. Den, der i og for sig har Privilegiet, er en Person, der ikke kan have Ansvaret for Apotekets Drift. Selv om hun altsaa har en paalidelig Mand, er den egentlige Indehaver af Apoteket en ansvarlig Person. Det foreslaar man ændret, som ærede Medlemmer ville kunne se i §§ 7 og 8, hvor der er taget nærmere Bestemmelse om, at Enter ikke længere maa sidde inde med Apotekerprivilegier. I visse Tilfælde, hvor